

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 11

1. JUNI 1926

75. AARGANG

HVAD KRISTUS GJORDE FOR MENNESKET.

(Af S. W. Richards.)

Spørgsmaalet om, hvorvidt Kristi Forsoning gælder som en Forløsning for den faldne Menneskeslægt, er blevet behandlet af Verdens største Teologer og Tænkere. Muligheden af og Haabet om Frelse eller Genløsning beror ene og alene paa Kraften og Virkningen af Kristi Forsoning. Den er Grundvolden, hvorpaa hele den kristne Religion hviler, og uden en rigtig Forstaaelse af Forsoningslæren kan der ikke findes nogen levende Tro eller noget fast Haab om Menneskets Frelse fra dets faldne og syndige Tilstand.

Jesu Kristi Liv, Mission og Karakter fremviser en saadan Modsætning til det almindelige Menneskes, at det for mange synes svært at forstaa, at de tilhører samme Familie, er Børn af den samme Fader og bestemt til at deltage i den samme Herlighed. Jesus Kristus er fuld af Visdom og Kærlighed, hans Liv er opfyldt af retfærdige Gerninger. Mennesket derimod er henfalden til Synd og Daarlighed. Kristus har al

Magt i Himmelen og paa Jorden; Mennesker er underkastet Livets Skrobeligheder, ja endog Doden, uden i mindste Maade at have Kraft til at befri sig. Kristus havde Magt til at give sit Liv og tage det igen; Mennesket derimod holdes aandeligt og legemligt i Syndens og Dodens Baand og har kun Haab om at opnaa Liv ved Jesu Kristi Naade og Frelsergerning.

Kristus paatog sig at leve uden Synd, saaledes at hans Liv og Gerning kunde blive et antageligt Offer til Forløsning for de skyldige. Alle Ting blev til ved ham, og ved ham alene kan Menneskene blive frelst. Gennem sit Liv og sit Eksempels Magt har han erklæret, at han er »Gud med os«, og paa Grund af hans himmelske Mission og genløsende Magt kan Mennesket kende sit Forhold til og Afhængighed af den Kraft, som ledsagede den af ham tilvejebragte Forsoning, og som blev antaget af Faderen som en Forløsning for alle, der var komne i Syndens Vold.

Fra den Tilstand, hvori hele Menneskeslægten var kommen ved éns Overtrædelse, var det besluttet, at alle skulde frelses ved éns Lydighed; at ligesom alle ved éns aandelige Dod blev udelukket fra Faderens Nærhed, saaledes skulde alle ved den enes Sejr over Doden blive levendegjorde og atter komme til Faderen.

Forsoningens frelsende Kraft maatte derfor naa ligesaa langt, som Syndens Følger strakte sig, saa at Frelse og Oprensning fra Faldet kunde tilvejebringes; i modsat Fald var Forsoningen ufuldkommen, begrænset i sin Anvendelse, og man kunde da strides om, for hvem, hvor og naar Forsoningen gjaldt, eller naar den var uden Virkning. Dersom man indrommede Muligheden af, at Forsoningen ikke strakte sig saa langt som til at give fuld Oprensning fra Adams Fald og paa visse Betingelser tillige for vore personlige Synder, vilde man have Grund til at tvivle om Guds Retfærdighed og Barmhertighed.

Forsoningens Plan blev lagt og anerkendt af Faderen alene i den Hensigt at fore Menneskene tilbage til deres Skaber.

Følgelig maatte den være anvendelig for Menneskene hele Tiden; medens de var bandlyst fra Guds Nærhed, hvad enten de var i Legemet eller i Aanden udenfor Legemet, indtil Aand og Legeme, forenet som Menneskets Sjæl, blev iført Udødelighed og atter kunde vende tilbage til Guds evige Nærhed, hvor Forkrænkelighed og Død aldrig har og aldrig vil komme til at herske.

Dette viser, hvor langt Naaden rækker, før den naar Retfærdighedens Grænser, og vi maa huske paa, at Naaden aldrig overskrider Retfærdighedens Principper. At den ene skulde træde i Stedet for og ophæve den anden kan ikke tænkes. Disse to guddommelige Egenskaber, Barmhertighed og Retfærdighed, har hver sit Virkefelt, og de er aldrig hinanden modstridende.

Barmhertigheden strækker sig netop saa langt, som Forsoningen er virksom. Saalænge Menneskene kan delagtiggøres i Forsoningens Kraft, er de indenfor Barmhertighedens Omraade og kan gøre Krav paa alle de deraf følgende Velsignelser, som de delagtiggøres i ved at opfylde de stillede Betingelser, hvilke er Tro, Omvendelse og Daab. Adlydelsen af disse Fordringer eller Betingelser skaffer Synderen Tilgivelse for saa vidt deres Udførelse er ledsaget af den til deres Forrettelse nødvendige Magt og Myndighed.

Som Følge af Kristi Forsoning er ingen ganske udenfor Forløsningens Grænse undtagen de, der bliver Djævelens Engle eller Fortabelsens Børn. Det er dem, som først ved Tro og Lydighed har modtaget den Helligaand og er bleven overbevist om, at Jesus er Kristus, og som derefter vender sig bort fra ham og fornægter ham, hvorved de korsfæster Guds Søn paany og gør ham til Spot og samtykker i Udgydelsen af hans uskyldige Blod.

Saadanne Personer er i en frygteligere Stilling end de Jøder, der i Virkeligheden korsfæstede Kristus, thi for disse bad han Faderen om Tilgivelse, fordi de ikke vidste, hvad de gjorde. Men for dem, som en Gang ved den Helligaands Lys,

der vidner om Faderen og Sønnen, har lært ham at kende og faaet Vished for, at han er Guds Søn og Verdens Frelser, og saa siden falder saa dybt, at de fornægter og bespottes ham, for dem er der ingen Tilgivelse, hverken i denne eller i den næste Verden. Der er skrevet om disse, at de i Evighedernes Evigheder ikke kan komme der, hvor Faderen og Sønnen er. De er ikke alene for evigt afskaarne fra at komme i Faderens og Sonnens Nærhed, idet Forløsningens Kraft ingen Virkning har for dem; men ingen kender deres Kval og Lidelser, thi det er aldrig blevet og vil aldrig blive aabenbaret for noget Menneske.

Med Undtagelse af disse gør Herrens Barmhjertighed gennem Kristi Forsoning sig gældende for alle hans Børn, enten de er i denne eller i den tilkommende Verden eller er Aander i Guds Paradis.

Barmhjertighed betraget som en af Guddommens Egenskaber varer fra Evighed til Evighed. »Herrens Miskundhed varer evindelig«. Hans Barmhjertighed er et Bevis paa hans Kærlighed, under hvis Indflydelse der altid uddeles Retfærdighed. Kærlighedens Gerninger er Barmhjertighedens Gerninger, og Lovens Overholdelse er Kærlighedens Provesten. Den, som med Vilje overtræder en Lov, har ikke Krav paa Barmhjertighed. Retfærdigheden kræver altid Lovens Haandhævelse, og for at tilfredsstille dette Krav maa Lovens Overtræder lide den Straf, som er fastsat i Loven. Ved at lide denne Straf soner Overtræderen for sine personlige Forseelser, hvorpaa Barmhjertigheden atter tager ham under sine kærlige og frelsende Vinger og befrier ham for Syndens Lænker.

Fordi Kristus sejrede over Doden og derved erhvervede sig al Magt i Himmelen og paa Jorden, skal han tilsidst, naar han aflægger Regnskab for sin Fader, have Hæder og Ære af at kunne sige: »Dem, som du har givet mig, vogtede jeg, og ingen af dem blev fortabt uden det Fortabelsens Barn.« Alle vil faa Tilladelse til at bo i en af de mange Boliger, som er

beredt i Faderens Hus — opnaa en af Rigets Herligheder i Overensstemmelse med, hvad de har gjort sig fortjent til, fra den telestiale til den celestiale, hvilken er den største af alle Herligheder.

»Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.« Ved Opstandelsen skal alle Mennesker føres tilbage til den uødelige Tilstand, hvori de var, før Dødens Dom blev udtalt over dem. Menneskets Aand, forenet med Legemet, vil udgøre den uødelige Sjæl, der vil dvæle, hvor Død ikke mere findes, da Dødens Magt er besejret, Dødens Grænser overskredne; og Sjælen skal se og forstaa alt, hvad der henhører til Menneskets forrige Liv, det nærværende og det tilkommende.

Mennesket kan ved at lide Lovens Straf og virkelig omvende sig fra sine Synder, hvor forfærdelige de end er, komme under Naadens beskyttende Vinger, med mindre det har udgydt uskyldigt Blod eller fornægtet Kristus, efter at det ved Aandens Lys har lært ham at kende. Naar et Menneske med fri Vilje og Kundskab derom synder til Døden, er der intet Navn givet, ved hvilket det kan blive frelst. Disse, som saaledes synde, bliver derfor for evigt Djævelens Engle ligesom den Trediedel af Himmelens Hærskarer, der gjorde Oprør mod den Almægtige og blev nedstyrtet tilligemed Dragen.

Kristus blev Verdens Frelser derved, at han gav sit Liv, og hans Blod blev udgydt. Det var det største Offer, der kunde bringes, og derved frikøbtes Menneskene fra Virkningen og Følgerne af den første Overtrædelse. Alle Mennesker, som fødes til Verden, maa derfor være i en uskyldig Tilstand. De smaa Børn hører Guds Rige til og vokser op under Forældrenes Varetægt, til de bliver store nok til af egen fri Vilje at tage imod Kristi Forsoning ved at adlyde de Love, som han, der tilvejebragte Forsoningen, har givet. Ved at leve i Overensstemmelse med disse Loves Fordringer er det muligt for Menneskene atter at komme i Guds Nærhed og leve med ham, som de gjorde for Syndefaldet, og som Kristus nu gør, idet

han sidder ved Guds højre Haand som en Mægler for dem, der hører ham til, at de ligesom han maa blive et med Faderen. Og han har lovet dem, at alt, hvad hans Fader har, skal gives dem.

At blive lig Gud og besidde Troner, Riger, Herlighed og Magt samt udvikles og formeres gennem Evighedens Evigheder er Resultatet og Udbyttet af Menneskets Komme til Jorden, og vel nok det største, som det er muligt at tænke sig.

MISSIONSNYHEDER.

Den danske Mission.

ÆRE VI GUDS PRÆSTEDØMME.

I den danske Mission findes 175 ældre og unge Mænd, som bærer Guds Præstedømme. Det er syv Gange saa mange, som der er Missionærer fra Zion. Det vilde være paa sin Plads, om disse Brødre overvejede deres egen Stilling i Livet baade overfor sig selv og overfor deres Omgivelser, og om de kom paa det Rene med, hvorledes de ærer deres hellige Kaldelse som Guds Tjenere.

Nogle af det lokale Præstedømme beskikkes til Grensforstandere, men hovedsagelig virker de i Søndagsskolerne, i Ungdomsforeningerne, eller de beklæder den vigtige og opofrende Stilling som Kredslærere.

Alle Præstedømmets Medlemmer er imidlertid ikke sysselsatte i disse Organisationer eller som Lærere, og naar undtages Kredslærerne kræver det næppe hele deres Tid.

Enhver Mand, der er udrustet med Myndighed fra Herren, besidder en guddommelig Gave og har en Tjeneste at udføre, og som Paulus i sit første Brev til Timoteus siger: »De, som have gjort deres Tjeneste godt, vinde sig en smuk Stilling og megen Frimodighed i Troen paa Kristus Jesus.« Men Ansvarret bliver ogsaa større med Myndigheden, som de modtager. Den Mand, som er bleven en Ældste i Jesu Kristi Kirke, be-

høver ikke at misunde de rige Prælater, Adelige og Mægtige paa Jorden, thi Møl og Rust kan ikke fortære de Skatte, han har samlet sig i Himlen. Tyve kan ikke stjæle dem. Lykkens Omskiftelser kan ikke tage dem fra ham, som den fratager Jordens Mægtige deres Berømmelse og Rigdom; end ikke Døden kan smuldre den til Stov. Det er hans, for evig hans, hvis han i sin høje Kaldelse gør sig fortjent til dem. Den døende Monark forlader sin verdslige Magt og gaar ukronet til Dommen; men de pligtopfyldende Ældster, som har kæmpet den gode Kamp, fuldendt Lobet og bevaret Troen, tager med sig den Myndighed, som de besidder; de vil blive gjort til Konger og Præster for vor Gud, og de skal regere med ham med vor Herre og Frelser over Jorden evindeligt.

Naar nogen modtager Præstedømmet, burde det først og fremmest være hans Bestræbelse at holde det i Ære og opfylde alle dets Pligter. »Lader nu derfor enhver Mand lære sin Pligt og virke med al Flid i det Embede, hvortil han er beskikket. (Pagtens Bog, Kap. 107.) Det er ligeledes nødvendigt, at Præstedømmets Medlemmer uden absolut altid at blive tilskyndet af Kirkens Autoriteter, af sig selv udfører meget Arbejde, som det paahviler dem ifølge deres Kaldelse, for Menneskehedens Vel.

Det forholder sig hermed, som Herren siger i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith: »Sandeligt siger jeg, Menneskene burde arbejde med Iver for en god Sag, gøre mange Ting af deres egen fri Villie og bevirke megen Retfærdighed; thi Evnen har de til at handle efter eget Tykke. Og saafremt Menneskene gør det gode, skal de ingenlunde miste deres Løn. Men den, som ikke gør noget, førend det bliver ham befaleet, og hører en Befaling med et tvivlende Hjerte og sendrægtigt adlyder den, er uden Forkastelse.«

Vore Anstrengelser burde helst være frivillige, helst fremkomme af egen Drift. Der findes dem i Præstedømmet, som ikke har noget bestemt Embede i Grenen. Men der er ikke nogen som helst Grund for dem til at være uvirksomme. Der er for dem rig Lejlighed til at besøge vore Venner og Be-

kendte og tale med dem om Evangeliet og bære deres Vidnesbyrd for dem. Det kan til Tider være vanskeligt nok at faa dem i Tale om denne Sag; thi hvor villige de end kan være til at tale om Forretningssager, Jordbruget, Vejret og alt muligt vedrørende Dagens Begivenheder, er de i mange Tilfælde utilbojelige til at indlade sig i en evangelisk Samtale. Men med Bøn til Gud og en oprigtig Beslutning vil Vejen i de fleste Tilfælde findes aaben. Tag Skrifter med og besøg ogsaa de Fremmede, som aldrig har hort om Evangeliet; I vil da forbavses over den Kundskab, som Gud har givet eder, og I vil bedre end nogensinde for være i Stand til at fatte Rækkevidden og Skønheden af den Plan, som er givet til Menneskehedens Frelse og Ophøjelse.

Herren har erklæret, at enhver, som selv har lært Sandheden at kende, er forpligtet til at advare sine Naboer eller i videre Forstand sine Medmennesker, og det er sagt os, at dersom vi ikke gør dette, kan vi ikke undgaa at blive forkastede som Herrens Tjenere.

Ganske vist, selv om vi forstaar og kender den frelsende Plans Begyndelsesprincipper, føler vi os titd ufuldkomne i at lære andre, som maaske har modtaget mere af Verdens Lærdom end vi. Menneskelig Svaghed og Bevidstheden om egen Ufuldkommenhed tynger os ned. Men det maa her siges, at religiøs Styrke, det Bevidsthedsforhold, hvori vi staar til Gud, giver os religiøs Frimodighed. Vore Medmennesker kan overtræffe os i mange Egenskaber, men ud fra dette Bevidsthedsforhold, den Kundskab vi har modtaget af Gud, og Erfaringen om Evangeliets absolute Sandhed, har vi noget at lære dem, som de, hvis de annammer det, vil være os taknemmelige for baade Tid og Evighed. Lad os alle, som har faaet et Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium, virke, medens Naadens Dag varer, og advare vore Medmennesker.

EN MÆRKEDAG FOR KØBENHAVNS SØNDAGSSKOLE.

Søndag den 16. Maj 1926 Kl. 10¹/₂ blev der i Københavns Grens Søndagsskole afholdt en Dag til Ære for Mødrene. Det

er første Gang i Danmark at et lignende Program har været givet til Ære for Moder.

Den store Forsamling, som var til Stede, lyttede med spændt Opmærksomhed til det enestaaende og opløftende Program, som blev udført for at herliggøre Moderstanden, og inden Søndagsskolens Slutning var der ikke et tørt Øje at se. En Buket hvide Blomster blev overrakt enhver Moder.

Denne Dag blev indstiftet af Anna Jarvis, Philadelphia, Pennsylvania, i 1908 og erklæredes som en Helligdag med Proklamation af De forenede Staters Præsident i 1914, og bliver fejret overalt i Amerika den 2. Søndag i Maj Maaned og gives paa denne Dag en rig Lejlighed til alvorlig Overvejelse af det store Arbejde, Moder udfører i ethvert Hjem.

Det vil være ønskeligt, hvis enhver Søndagsskole i den danske Mission vil følge Københavns Eksempel.

NYE GRENE I MISSIONEN.

Den 12. April 1926 blev en ny Gren oprettet i Skive, tilhørende Aalborg-Konference, med Heber J. Christensen som Forstander og Norman R. Petersen som Medhjælper.

Den 25. April blev Holbæk Gren i Københavns Konference oprettet med George Philip Jensen som Forstander og Achton C. Jensen som Medhjælper.

Aviserne i disse Byer gav Ældsterne en pæn Omtale, idet Bladene sendte Repræsentanter for at interviewe disse.

Vi forventer, at disse Brødre vil være i Stand til at udføre et stort Arbejde for Herrens Værks Forfremmelse.

Det er Hensigten at aabne andre Grene, i Særdeleshed nede i Slesvig, saasnart vi faar et tilstrækkeligt Antal Missionærer til at forestaa dette Arbejde.

DØDSFALD.

Lillian Edith Hansen, Datter af Broder Eyvind J. og Soster Ida Margrethe Hansen, døde paa Blegdamshospitalet den 9. Maj 1926 og blev begravet paa Vestre Kirkegaard i København. Begravelsen fandt Sted den 13. Maj fra Søndre Kapel under Ledelse af Konferencepræs. Niels J. Larsen. Ældste

Hans N. Ogaard talte ved Baaren, og Københavns Grens Sangkor sang saavel i Kapellet som ved Graven. Mange overværede Begravelsen.

Den norske mission.

Oslo

Vaarkonferansen Oslo tok sin begyndelse lørdag den 17. april med en vellykket aftenunderholdning av sangkoret under ledels av sangleder br. Eyolf L. Arveseth.

Sondagsskolens konferanse avholdtes søndag form. kl. 10,30 under præsidium av missionspræs. Martin Christophersen og ledet av søndagsskolebestyrer Ludvig Arnesen. Aapnedes med sang: »I vort elskte Deseret«. Bøn av ældste Gustav A. Eriksen. Derefter sang: »Vær velkommen«. Præs. Martin Christophersen bod de tilstedeværende velkommen og uttalte sin glæde over at se en saa stor forsamling tilstede. Rapport over Oslo Grens søndagsskole blev oplæst av sekretæren Ruth Madsen. Et udmerket program blev derefter utført av barnene under ledelse av 1. raadg. Anton Jensen. Søs. Ruth Madsen sang til avveksling en solo: »Kjærlighet er lysets kilde«, og en kvartet sang: »Deilig er jorden«.

Den theol. klasse blev derefter repræsenteret ved br. Oskar R. Lindbo.

Missionspræsidenten takket for det udmerkede program, der var utført, likeledes søndagsskolebestyreren takket barnene for deres flid og lærerpersonalet for deres udmerkede arbeide.

Ældste Harald Helgesen gav derefter en beretning over søndagsskolen i Arendals Gren, og Æld. J. Leland Anderson omtalte søndagsskolen i Bergen, hvor han hadde virket de sidste seks mdr. Han var nu avløst og færdig til at reise hjem. Æld. Frans Olsen gav en rapport over søndagsskolen i Drammens Gren, og sos. Lagerta Kristiansen frembar en hilsen fra Trondhjems Gren.

Til slutning sangen: »Pris Gud«. Taksigelse av br. Henrik P. Porsbøll. Der var ca. 350 tilstede.

Medlemsmote avholdtes kl. 2 under præsidium og ledet av miss.præs. Martin Christophersen. Aapnedes med sang: »O min Fader, du som kjender«. Bon av æld. Frans Olsen. Deretter sang: »Nu forsamles vi«. Nadveren blev derefter administreret av brdr. Carl E. Carlstrøm og Thorvald Karlsen.

Missionspræsidenten foreslog derpaa kirkens generalautoriteter til opholdelse i vor tro og vore bonner, likeledes som præsident over den europæiske mission James E. Talmage og som præs. over Den Kvindelige Hjælpeforening søs. May Booth Talmage, og som præs. over den norske mission Martin Christophersen og som missionssekretær søs. Borghild Nielsen. Alle forslag blev enstemmig vedtat.

Æld. Willard L. Arveseth, der hadde arbeidet en tid i Trondhjem, men nu var overflyttet til Oslo Conferanse, stod derpaa frem og uttalte sin glæde over at arbeide i missionsmarken. Likeledes æld. Gustav A. Eriksen, der hadde virket i Drammens Gren, og æld. Harald Helgesen, der hadde virket i Arendals Gren, men skulde nu overflyttes til Bergens Conferanse. Søs. Karen Olsen, der tillikemed sin mand arbeidet i Drammens Gren, bar derefter sit vidnesbyrd.

Til avveksling sangen: »Kom hellige«. Æld. Hyrum Domgaard, der hadde virket en tid i Frederiksstad, Frederikshald og Moss, avgav en rapport over tilstanden der og bar sit vidnesbyrd. Br. Geo. A. Widsten, der netop var ankommet fra Salt Lake City, blev kaldt paa til at frembære en hilsen derfra. Han omtalte arbeidet for de dode, der nu tiltar sterkt, og han var nu kommet hit for at faa utarbeidet endel slektregistre.

Til slutning sang: »Hav tak for profeten«. Taksigelse av æld. John T. B. Johnsen.

Ca. 100 tilstede.

Aftenmote avholdtes kl. 7 under præsidium og ledet av miss.præs. Martin Christophersen. Aapnedes med sang av koret: »Jubilate, Amen«. Bon av æld. Harald Helgesen. Deretter sang av koret: »O Herre, jeg med ydmygt sind«. Æld. Frans Olsen talte derefter over de falske lærdomme, der

skulde opkomme i de siste dage. Omtalte det fordums Israels avvigelser fra Herrens bud, om kirkens organisation paa Kristi tid, der var i harmoni med Jesu Kristi Kirke i vor tid. Koret sang: »Med en forenet røst«. Æld. J. Leland Anderson talte derefter en tid. Han var taknemmelig over at ha had den anledning at virke for Herrens sak, og at han var oplært i evangeliet av sine forældre. Omtalte nødvendigheten av at ha fuldmagt fra Herren til at forrette i evangeliets ordinancer, samt omtalte frelsningsplanen og bar tilslut sit vidnesbyrd.

Præs. Christophersen uttalte sin glæde over at ha lyttet til de avlagte vidnesbyrd og sa, at det tok stor tro at gaa ut i en kold verden for at prædike Jesu Kristi evangelium. Omtalte sine conferansereiser til Bergen og Trondhjem og frembar hilsener derfra og opmuntret de hellige til at efterleve evangeliet. Til slutning sang av koret: »Hvad var skuet uti himlen«. Taksigelse av br. Carl M. Hagberg.

Koret sang et stykke efter bon. Ca. 350 tilstede.

Missionærmote avholdtes mandag form. kl. 10. Aapnedes med sang: »Kom alle i Guds mænd«. Bon av æld. Frans Olsen. Missionspræs. gav mange gode raad og formaninger til missionærene, der likeledes alle fik anledning til at uttale sine følelser. Til slutning sang: »Pris Gud«. Taksigelse av missionspræsidenten. Der var tilstede 1 hoipræst, 6 ældster og 2 søstre.

Grensmote avholdtes mandag aften kl. 8, ledet av missionspræs. Martin Christophersen. Aapnedes med sangen: »Morgenrodens straaler bryte«. Bon av br. Oskar R. Lindbo. Derefter sang: »Lader Guds Aands stille hvisken«. Missionspræs. uttalte nogen ord med hensyn til stillingen i Grenen og sa, at han nu ikke hadde nogen mand at indsætte som forstander for Grenen, men at han foreslog sig selv opholdt som saadan indtil videre, likeledes at br. Carl M. Hagberg skulde fortsætte sit arbeide som grensskriver, hvilke forslag blev enstemmigt vedtat. Han foreslog likeledes til opholdelse som forstandere for de forskjellige Grener i Oslo Conferanse følgende brodre:

Æld. John T. B. Johnsen, Arendals^b Gren, Frans Olsen, Drammens Gren, br. J. H. Johansen, Frederikstad Gren, Gustav Andersen, Frederikshald Gren, Oluf P. Paulsen, Moss Gren, Kristian Sproh, Tonsberg Gren.

Ælsterne Hyrum Domgaard og Willard Arveseth blev beskikket til at arbeide i Frederikstad, Frederikshald og Moss, og æld. Harald Helgesen til Bergens Conferanse, og æld. Gustav A. Eriksen blev paa grund av sygdom overflyttet til Oslo Gren. Æld. John T. B. Jonsen blev lost som præs. for Skrifteforeningen. Rapport for Den Kv. Hjælpeforening blev git av præs. Mina Kristiansen, og for Ungdomsforeningen og sangkoret av br. Reidar Jacobsen. Funktionærne i de forskjellige organisationer inden Grenen blev derefter enstemmig opholdt. Misspræs. uttalte sin tilfredshet med stillingen i de forskjellige Grener og opmuntret alle til at arbeide for Herrens sak, thi Han vilde belønne enhver. Følgende uttalte sine følelser og bær sine vidnesbyrd: Sos. Karen Olsen, br. Carl M. Hagberg, æld. John T. B. Johnsen og sos. Borghild Nielsen. Til slutning sang: »O, min Fader, du som troner«. Taksigelse av æld. J. Leland Anderson.

Som avslutning paa conferansen arrangerte Den Kv. Hjælpeforening sin vanlige fest tirsdag aften. Et udmerket program bestaaende av sang, musik og deklamation blev utført og hostet mange bifald. Der servertes ogsaa chocolate og julekage. Festen var meget godt besøkt.

Carl M. Hagberg,
Grensskriver.

AVLØSNING.

Ældste J. Leland Anderson er hæderlig avlost fra sin mission og avreiste fra Oslo til sit hjem den 23. april med S/S »Frederik VIII«. Vi ønsker ham en behagelig hjemreise.

FORFLYTTelser OG BESKIKKELSER.

Æld. Willard Arveseth er forflyttet fra Trondhjems Conferanse til Oslo Conferanse, æld. Harald Helgesen fra Oslo Conferanse til Bergens Conferanse, æld. John T. B. Johnsen

fra Oslo Gren til Arendals Gren, æld. Gustav A. Eriksen fra Drammens Gren til Oslo Gren.

Æld. Johan A. Dalsbo er beskikket til præs. over Bergens Conferanse efter æld. J. Leland Anderson, og som forstander for Grenen æld. Elias Ellefsen.

ANKOMST.

Æld. Harald Sorensen er avløst fra sin mission i Sverige og kaldt til at virke i den norske mission. Han ankom til Oslo den 29. april og er beskikket til at arbeide i Trondhjems Conferanse.

Æld. Howard Engh av Salt Lake City ankom til Oslo den 25. april med S/S »Hellig Olav« og er beskikket til at arbeide i Oslo Conferanse.

DAAB — BERGEN GREN.

Klara Lindquist Berentsen blev indlemmet i kirken ved daab den 1. mai. Daabshandlingen utførtes av forst. Elias Ellefsen og haandspaalæggelsen af Conferansepræs. Johan A. Dalsbo.

DAAB — OSLO GREN.

Følgende personer blev indlemmet i kirken ved daab den 17. og 18. april:

John Hartman Gundersen og Gunda Bjørnstad Gundersen, Frederikshald Gren. Daabshandlingen utførtes av ældste Hyrum Domgaard og haandspaalæggelsen av æld. Domgaard og misspræs. Martin Christophersen. (17.)

(18.) Hilmar Georg Sorensen og Roald Bernhard Olsen. Daabshandlingen utførtes av ældste John T. B. Johnsen og haandspaalæggelsen av æld. J. Leland Anderson og Frans Olsen.

SOLSKIN OG SKYGGE.

»Hvis jeg var en Hedning,« siger en Skribent, »vilde jeg tilbede Solen. Intet repræsenterer den skabende Kraft saa meget som den.« Det ene Ord »Solskin« leder Tanken hen paa alt, hvad der er klart og varmt og levende i Verden omkring os; og det repræsenterer nøjagtigt det samme som i vort eget indre. Vor Jord er en af de mindste Planeter, der bevæger sig i deres Baner omkring Solen, og uagtet den befinder sig i en Afstand paa tyve Millioner Mil fra os, saa er vi dog i dens umiddelbare Nærhed sammenlignet med de øvrige Stjerner indbyrdes Afstand. Vor gamle Fader Sol holder os nær til sit Hjerte og svøber os ind i sin Kappes varme og lyse Folder.

Hvad den fysiske Tilværelse angaar, da staar Jorden i Gæld til Solen for alt. Enhver Lysstraale paa Jorden, enten Dagen er klar eller skyet; enhver Diamants Funklen; enhver Ilds Flammen; alt Lys, der findes i Verden, kan vi takke Solen for. Fra den er det altsammen kommen.

Ethvert Menneske er, hvad hans jordiske Liv angaar, afhængig af Solen, og hans Livsforhold og Velbefindende er i saa stor Udstrækning skabt af denne, at man omtaler de ideelle jordiske Opholdssteder for »solrige Hjem«.

Skriften kan ikke udmale det fuldkomne og udødelige Liv med mere betegnende og farverige Ord end ved at sige: »din Sol skal ikke mere gaa ned«, eller »der skal ikke være nogen Nat«. Al Jordens straalende Pragt og Skønhed skylder vi ogsaa Solen. Den farver Himmelen blaa, gør Vegetationen grøn og frembringer Havets vekslende Farvespil. Den maler hver Blomst, hver spraglet Fuglefjer, Vingerne paa Sommerfuglen og Skællene paa Insekter, Krybdyr og Fisk. Saa stor en Kunstner er den, at Jordens store Malere forgæves leder efter Himmelheden for disse ypperlige Former og pragtfulde Farver.

Men det er Sollyset selv, der løfter Dampene op, dækker Himmelen med Skyer, skjuler sine egne Straaler i Taage eller drukner dem i Regn. Det er Solskinnet selv, der fremkalder og

skaber Skyggen. Medens Sollyset er Kilden til alt Lys, Liv og Skønhed, saa trænger Jorden ogsaa til noget andet. Hvis der altid var Solskin, lutter Solskin, vilde Jorden blive en Ørken.

Saaledes er det med et Menneskes Liv. Klart, vedvarende, uforstyrret Solskin er i Stand til at gøre Hjertet til en Ørken. De grønneste Enge og de smukkeste Blomster maa have Regn. En ædel Karakters fine Ynde og velsignelsesrige Fred maa gødes med Modgang og vandes med Taarer. Alt dette er i Overensstemmelse med en evig Lov. Al Skønhed maa have en Baggrund af Grimhed. Kærlighed vilde ikke være Kærlighed, dersom vi ikke kendte noget til Had. Og denne Blanding af Solskin og Skygge er Livet, og Livet er godt.

INDHOLD:

Hvad Kristus gjorde for		Den norske Mission	170
Mennesket	161	Vaarkonferencen i Oslo .	170
Missionsnyheder:		Avløsning	173
Den danske Mission	166	Forflyttelser og Beskikkel-	
Ære vi Guds Præstedøm-		ser	173
me	166	Ankomst	174
En Mærkedag for Køben-		Daab — Bergen Gren . . .	174
havns Søndagsskole . . .	168	Daab — Oslo Gren	174
Nye Grene i Missionen . .	169	Solskin og Skygge	175
Dødsfald	169		

SKANDINAVIENS STJERNE er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Norge og Danmark. Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)